

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2021 r.,
sprawy **T. F.**
uniewinnionej od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa
z art. 284 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 294 § 1 k.k.
z powodu kasacji pełnomocnika oskarżycieli subsydiarnych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2021 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 29 listopada 2019 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić oskarżycieli subsydiarnych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 31 marca 2021 r. – którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z 29 listopada 2019 r. uniewinniający T. F. od popełnienia czynu kwalifikowanego przez oskarżycieli subsydiarnych z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 294 § 1 k.k. – wniósł pełnomocnik z urzędu oskarżycieli subsydiarnych T. i W. małż. P.. Podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia

naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., zażądał wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W myśl art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje stronom tylko od wyroku sądu odwoławczego, co oznacza, że jej autor zobligowany jest do wskazania w zarzutach przepisów prawa materialnego lub procesowego rażąco przez organ *ad quem* naruszonych. Innymi słowy, zarzuty kasacyjne powinny być kierowane przeciwko rozstrzygnięciu sądu odwoławczego, a nie przeciwko pierwszoinstancyjnemu orzeczeniu. Co prawda możliwe jest wystąpienie tzw. efektu przeniesienia, kiedy to sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, ale wówczas skarżący musi sformułować w kasacji zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, a więc wskazać regulacje prawne, wskutek naruszenia których doszło do przeniknięcia uchybień sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji.

Na gruncie niniejszej sprawy należało stwierdzić, że skarżący przeszedł do porządku nad przedstawionymi wyżej unormowaniami. Wprawdzie odnotował, że miała miejsce wadliwa kontrola odwoławcza, ale w istocie skoncentrował się na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego, w szczególności zeznań W. P. i F. Ł., oraz własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wskazania konkretnych reguł naruszonych – i to w stopniu rażącym – przez Sąd Apelacyjny w (...). Tak zredagowana kasacja, stanowiąca w istocie powtórzenie tych samych argumentów co w złożonej wcześniej apelacji, pozostawała w jaskrawej kolizji z treścią art. 519 k.p.k. i nie mogła przynieść oczekiwanego przez jej autora rezultatu.

Na zakończenie warto zauważyć, że podniesienie w kasacji strony zarzutu obraży art. 7 k.p.k. jest co prawda możliwe, ale jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy dokonał samodzielnej, odmiennej od sądu pierwszej instancji, oceny dowodów i na ich podstawie czynił samodzielne ustalenia faktyczne, które były różne od ustaleń pierwszoinstancyjnych (zob. postanow. SN z 2 marca 2021 r., III K 1/21). W konkretnej sprawie na etapie apelacyjnym ani nie dokonywano odmiennej oceny dowodów i odmiennych ustaleń faktycznych, ani tym bardziej nie stosowano reguły *in dubio pro reo*.

W tym stanie rzeczy – podkreślając, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych, kwalifikowanych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (zob. postanow. SN z 23 września 2020 r., V KK 359/20) – Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko wydać postanowienie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Trudna sytuacja materialna oskarżycieli subsydiarnych legła u podstaw decyzji o zwolnieniu ich od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).